

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr 19.

Fjerde Session.

16de Møde.

Onsdagen d. 10. November.

(Forts.).

Kirck (fortsat): Det er ubehageligt for mig, som jeg tillod mig forrige Gang, i Mandags, at sige, at træde op paa den Maade, jeg gjør; jeg føler det selv, det smerter mig, men der er ikke Andet for, naar Sagen skal nyde Fremme, end at disse op med alt, hvad der taler derfor og det af Hjerets Fylde. Jeg skulde ikke have brugt de Udtalelser, jeg idag her har tilladt mig gjentagende at bruge, naar man blot havde tilladt, at denne Sag var bleven tagen under Overveielse og Behandling, saa at jeg kunde have seet mig tilfredsstillet og alle de mange forskjellige Menneffer, hvis Attraa og Dnske det er, at denne Sag bliver behandlet og Vaccinationen ophævet. Det smerter mig, som sagt, men jeg kan ikke Andet, og jeg skal, hvis Sagen maa nyde Fremme, som jeg haaber, tillade mig at fremkomme med endnu flere Beviser for det af mig Fremsatte, end skeet er; men det er, som sagt, paa det Standpunkt, hvorpaa Sagen nu staaer, ikke nødvendigt, og jeg skal, saa meget som muligt, søge at beherske mig selv i mine Udtalelser.

Kvarup: Skjøndt jeg ingenlunde deler den meget ærede Forslagsstillers Mening om Vaccinationens Skabelighed, maa jeg dog være aldeles entig med den ærede 1ste Landstingsmand for 3die Kreds (Kierregaard) i det særdeles Duffelige i, at denne vigtige Sag prøves af et Uddalg, og jeg agter at stemme saavel derfor som for Sagens Overgang til anden Behandling.

Solst: Ved at tilkalde kyndige Mænd, som den næstsidste Taler yttrede, og hvormed han formeentlig maa have meent Lægekundige,

wilde der nok ikke opnaaes Noget for hans Forslag; thi jeg tvivler meget paa, at der findes ret mange Læger her i Landet, der ikke vilde ansee Vaccinationen for en Velgjerning. Ved den indledende Behandling af denne Sag stemte jeg mod dens videre Fremme, fordi det maatte forekomme mig meget betænkeligt, for ikke lægekundige Mænd at tage en Beslutning — og navnlig en Beslutning, der skulde stride imod den øverste Lægeautoritets Anskuelse — om et Anliggende, hvis Gavnlighed eller Iffegavnlighed hører ind under Lægevidenskabens Bedømmelse. Denne Betragtning kan jeg heller ikke endnu fravige. Det er forhen bemærket, at fra Sagens Overveielse forrige Gang foreligger her en Betænkning fra Sundhedsscollegiet, hvori det fraraader en Lov som den, der her foreligger. Af de Anskuelser, som bleve udtalte den Gang her i Thinget, og som nu atter ere gjentagne, er der ikke fremkommet noget Bevis imod Vaccinationen, medens det derimod er en Kjendsgjerning, at Koppesyggen nu er saa vidt udryddet ved Vaccinationen, at den af de Fleste kun er kjendt af Navn. (Kirck: Hvor staaer det?) Man har paa beraabt, at Vaccinationen medførte en større Sygelighed, Kirtelsygdomme o. s. v., og at deraf skulde være fremkaldt en Opinion mod Vaccinationen. Jeg skylder at udtale, at en saadan Opinion finder i Reglen ikke Sted i de Egne, hvor jeg hører hjemme. Mange, navnlig af Almuen, kunne muligt ønske at være fritagne for de Besværligheder, som Vaccinationen medfører; men dert ligger intet Bevis for, at et saadant Forslag som det, her forekommer, bør gives Medhold. Det ligger i den menneskelige Natur, at der jo, naar Vaccinationen har betrygget mod Koppesygdommen gennem en lang Arrække, indtræder en Tilbøielighed til at glemme Nødvendigheden af at